

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Kubáčové a soudců JUDr. Petra Wulkana a Mgr. Hany Stehlik Vodrážkové v exekuční věci

oprávněný: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinné: **Marcela** [REDACTED], narozená [REDACTED]
bytem [REDACTED], [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendlíků 1396/9, 140 00 Praha 4

pro 139 165 Kč s příslušenstvím o návrhu povinné na odklad a zastavení exekuce

o odvolání povinné proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 13. prosince 2017,
č. j. 53 EXE 581/2016-33,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kladně shora uvedeným usnesením zamítl návrh povinné ze dne 3. 11. 2017 na odklad a zastavení exekuce, jejímž vedením pověřil Okresní soud v Kladně pověřením ze dne 30. 5. 2016, č. j. 53 EXE 581/2016-19, Mgr. Marcelu Petrošovou, soudní exekutorku, Exekutorského úřadu Břeclav. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že povinná podala dne 3. 11. 2017 návrh na odklad a zastavení exekuce s odůvodněním, že rozhodčí doložka, která byla podkladem pro vydání rozhodčího nálezů, je neplatná. Oprávněný s návrhem nesouhlasil, naopak považoval rozhodčí smlouvu za platnou. Pověřený soudní exekutor Mgr. Marcela Petrošová, ke které byl návrh povinné podán, návrhu nevyhověl a postoupil ho k rozhodnutí exekučnímu soudu. Soud prvního stupně nepovažoval námitku povinné týkající se neplatnosti rozhodčí smlouvy za důvodnou, neboť v uvedeném soudním sporu se jednalo o výběr rozhodců ze seznamu takzvané servisní organizace rozhodců. V rozhodčí smlouvě byli rozhodci uvedeni jmenovitě. Určení rozhodce odpovídá požadavkům kladeným judikaturou obecných soudů i u Ústavního soudu na rozhodčí doložky, neboť umožnilo transparentní výběr rozhodce. Okruh konkrétních třinácti rozhodců byl dohodnut účastníky, oba se na nich shodli a tím měli vliv na to, kdo může jejich spor v rozhodčím řízení projednat. Uvedené ujednání rozhodčí smlouvy je v souladu s § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení. Soud prvního stupně odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu. Námitky povinné směřující proti správnosti exekučního titulu nelze podle názoru soudu prvního stupně při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce zohlednit. Po právní stránce odkázal soud prvního stupně na ustanovení § 40 odst. 1 písm. c), § 46 odst. 1 a 2, § 52 odst. 1 a § 55 odst. 1 až 3 exekučního řádu. Dále na ustanovení § 268 o. s. ř. Na ustanovení § 2 odst. 1, § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ladislava Vlčková

2. Proti tomuto usnesení podala včas odvolání povinná. Namítala, že se soud prvního stupně nedostatečně vypořádal se všemi námitkami povinné, jakož i judikaturou, na kterou povinná odkazovala. Nijak se nevypořádal s námitkou, že i samotná úvěrová smlouva je neplatná a rovněž ani nepřihlížel ke skutečnosti, že oprávněná do rozhodčích smluv uvádí stále stejné rozhodce, a že do znění rozhodčí smlouvy nemohla povinná jakkoliv zasáhnout. Ze strany exekučních soudů jde vždy o přezkum způsobilosti exekučního titulu, když dané v důsledku vede i k přezkumu, zda měl rozhodce pravomoc vydat rozhodčí nález. Předmětná rozhodčí smlouva je pouze rozhodčí doložkou včleněnou technicky do jedné smlouvy hlavní. Povinná neměla možnost jakkoliv ovlivnit výběr jmen rozhodců v rozhodčí smlouvě, když je zřejmé, že daná rozhodčí smlouva jí byla předložena na předem vytištěném formuláři bez možnosti provedení úprav. Rovněž je také rozhodné, jaké osoby byly v rozhodčí smlouvě uvedeny. Uvedení rozhodci pro oprávněného rozhodovali spory nikoliv nahodile, ale v řádu mnoha tisíců a jsou de facto ekonomicky závislí na oprávněném. U některých z uvedených rozhodců byla soudy dovozena ekonomická závislost již v roce 2011. Exekuční soud se žádným způsobem nevypořádal s obsahem samotné úvěrové smlouvy. Povinná znovu poukazuje na naprosto excesivní výši úroků, ale i nepřiměřené sankce. Povinná apeluje na soud, aby neposkytoval ochranu zcela zjevné nespravedlnosti a to subjektu, který evidentně poškozují práva svých klientů a přes rozhodčí řízení legalizuje své zcela amorální nároky. Povinná rovněž poukázala na konkrétní judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a také na nedávná usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2017, č. j. 28 Co 263/2017, 28 Co 221/2017 a usnesení ze dne 7. 9. 2017, č. j. 28 Co 297/2017.
3. Oprávněný v písemné vyjádření k odvolání povinné uvedl, že s ním nesouhlasí, a navrhoval potvrzení usnesení soudu prvního stupně. Poukázal rovněž na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu. Exekuční řízení je ovládáno zásadou, podle níž exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení. Seznam rozhodců byl jasně a dopředu dán, je neměnný, stálý a uzavřený. I v tomto případě odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu. Uzavřená rozhodčí smlouva je platným právním úkonem. V danou chvíli nelze namítat neplatnost rozhodčí smlouvy pro údajnou ekonomickou závislost rozhodce.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu – dále jen o. s. ř.), po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému usnesení soudu prvního stupně oprávněnou osobou (účastníkem řízení), v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání objektivně přípustné (§ 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti – exekuční řád, dále jen ex. ř., § 201 a § 202 a contr. o. s. ř.) přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Podle § 55 odst. 1 věta první a druhá ex. ř. návrh na zastavení exekuce může povinný podat do patnácti dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u exekutora, který vede exekuci.
6. Podle § 55 odst. 4 ex. ř. o zastavení exekuce rozhodne exekutor i bez návrhu, souhlasí-li se zastavením oprávněný. Nesouhlasí-li oprávněný, požádá exekutor o zastavení exekuční soud, který při rozhodování postupuje podle odst. 5.
7. Podle § 52 odst. 1 ex. ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
8. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřipustný, protože tu je jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
9. Podle § 54 odst. 1 ex. ř. návrh na odklad exekuce se podává u pověřeného exekutora, který vede exekuci. Návrh na odklad exekuce, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný, anebo neurčitý nebo ke kterému nejsou předloženy listiny k prokázání tvrzení

- obsažených v návrhu, exekutor odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze o návrhu věcně rozhodnout. Ustanovení § 43 občanského soudního řádu se nepoužije. Podle § 54 odst. 6 ex.ř. i bez návrhu může exekuční soud nebo exekutor odložit provedení exekuce, lze-li očekávat, že exekuce bude zastavena.
10. Podle § 54 odst. 7 ex. ř. nevyhoví-li exekutor návrhu na odklad exekuce do sedmi dnů, postoupí jej společně s exekučním spisem k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o něm rozhodne bez zbytečného odkladu, nejpozději do patnácti dnů.
 11. Podle § 52 odst. 1 ex. ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
 12. Podle § 266 odst. 2 o.s.ř. i bez návrhu povinného může soud odložit provedení výkonu rozhodnutí, lze-li očekávat, že výkon rozhodnutí bude zastaven (§ 268).
 13. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů ve znění platném a účinném v době sjednání rozhodčí smlouvy 25. 7. 2013 (dále jen z. r. ř.) strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
 14. Podle § 7 odst. 1 z. r. ř. s. rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.
 15. Podle § 8 odst. 1 z. r. ř. rozhodce je vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti.
 16. Podle § 8 odst. 2 z. r. ř. ten, kdo má být nebo byl určen nebo jmenován rozhodcem, musí bez odkladu stranám nebo soudu oznámit všechny okolnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o jeho nepodjatosti a pro něž by byl jako rozhodce vyloučen.
 17. Z obsahu spisu vyplývá, že soudní exekutorka Mgr. Marcela Petrošová, Exekutorský úřad Břeclav, byla pověřena vedením exekuce na základě pověření Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 5. 2016, č. j. 53 EXE 581/2016-19, k vymožení pohledávky oprávněného ve výši 139 165 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 18. 12. 2015 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši 0,25 % ročně z částky 106 595 Kč od 17. 11. 2015 do zaplacení a nákladů nalézacího řízení ve výši 18 040 Kč podle rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 3. 2. 2016, č. j. 102 Rozh. 9478/2015-7. Účastníci uzavřeli dne 25. 7. 2013 rozhodčí smlouvu na předtištěném formuláři, upravující podmínky, za kterých budou řešeny spory vzniklé ze smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100740217 ze dne 25. 7. 2013. V rozhodčí smlouvě si sjednali, že veškeré spory budou rozhodovány kterýmkoliv z dohodnutých rozhodců, jemuž žalobce doručí žalobu, podle ve smlouvě uvedených pravidel. V bodě 3.3 smlouvy je vyjmenováno třináct rozhodců, jsou jimi: 1) JUDr. Eva Vaňková, 2) Mgr. Marek Landsmann, 3) JUDr. Martin Týle, 4) JUDr. Jiří Kolařík, 5) Mgr. Jan Fišer, 6) Mgr. Tomáš Horký, 7) Mgr. Radek Lubina, 8) Mgr. Michal Wiedermann, 9) Mgr. Kristýna Wiedermannová, 10) JUDr. Ing. Pavel Fabian, 11) JUDr. Michal Marčíšin, 12) Mgr. Vít Biolek a 13) JUDr. Petr Wildt, všichni s uvedením evidenčního čísla ČAK, identifikačního čísla a sídla.
 18. V exekučním řízení přísluší soudu zkoumat předpoklady, které jsou rozhodné pro vedení exekuce. Jedním z nich je i to, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc. Proto se exekuční soud má zabývat otázkou, zda předmětný rozhodčí nález byl vydán pravomocným orgánem. To vyplývá z judikatury Ústavního soudu (dostupné na www.usoud.cz) i Nejvyššího soudu (dostupné na www.nsoud.cz). V této souvislosti lze odkázat na nález

Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. IV. US 2735/11, náleží Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. III. US 1624/12, náleží ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. IV. US 3779/11, náleží ze dne 6. 3. 2013, sp. zn. IV. US 4709/12 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012. Jak vyplývá z citovaného usnesení Nejvyššího soudu, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 92/2013 civ, nedostatek pravomoci rozhodce vydat rozhodčí nález pro absolutně neplatnou rozhodčí doložku je důvodem pro zastavení exekuce v každém jejím stádiu, pokud byla v takovém případě i přes vady rozhodčí doložky nařízena. To vyplývá i z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 3. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3396/2014.

19. Odvolací soud se ztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně, že výběr rozhodce v projednávané věci byl v rozhodčí smlouvě sjednán transparentně, neboť povinná v okamžiku uzavírání rozhodčí smlouvy znala omezený okruh (třinácti) osob, z nichž je možné rozhodce zvolit, kým bude rozhodce zvolen (žalobcem). Rozhodci byli určeni konkrétně uvedením jmen a dalších identifikačních znaků, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu účastníků neměnný. Takovému ujednání rozhodčí smlouvy je v souladu s § 7 odst. 1 z. r. ř. obdobnou rozhodčí doložku neshledal neplatnou ani Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1616/2014 a Ústavní soud v usnesení ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. II. US 3413/12 a ze dne 11. 10. 2012, sp. zn. IV. US 1281/12.
20. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 poukázal na to, že platnost rozhodčí doložky (smlouvy) je nutno zkoumat nejenom z hlediska transparentnosti výběru rozhodce, ale je třeba důsledně posoudit i další okolnosti, za kterých k uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) došlo, a to především z pohledu, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy.
21. Nejvyšší soud ve svém aktuálním rozhodnutí (usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017) poukázal na to, že z pouhé formulářové podoby rozhodčí smlouvy uzavřené se spotřebitelem podle zákona o rozhodčím řízení není možno dovodit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy podle § 580 o. z., a ani důvod pro zastavení exekuce není dán. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně a dlouhodobě jako možný rozhodce navrhován. Zákon o rozhodčím řízení, a jím předznamenanou ochranu v předjímaném občanskoprávním sporném řízení, nelze obcházet v předstávě, že lze ochranu nalézt v následném exekučním řízení; pakliže se tak má – až zde – stát, pak jen tehdy, jeli nezbytné zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných (především ústavněprávních), t. j. měl-li by být vykonán rozhodčí nález, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu. Nejvyšší soud současně uvedl, že nemohl shledat uzavřenou rozhodčí smlouvu neplatnou, jestliže jí povinná identifikovala jako rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná (úvěrující) předložila k podpisu rozhodčí smlouvu na předem předtištěném formuláři, který obsahoval konkrétní jména třinácti „ad hoc“ rozhodců, jejichž jména při takovém výběru podle jejího názoru „nemohla nikterak ovlivnit“. Rozhodčí řízení je založeno na zásadě smluvní volnosti (§ 2 odst. 1 z. r. ř.), která ponechává plně v moci stran, zda mezi sebou uzavřenou rozhodčí smlouvu a vyjmou tak svůj spor o majetkové právo z pravomoci soudu, a pokud povinná s takovým postupem souhlasila, nelze zde rozpor s dobrými mravy – bez dalšího – dovozovat. Povinná neuvedla, co jí konkrétně překáželo. Jestliže by v době uzavírání úvěrové smlouvy měla za to, že nabízení rozhodci jsou „ekonomicky závislí“, bylo by nepochybně na ní, aby předtím, než uzavřela předmětnou smlouvu, vznesla takovou výhradu a vedla kontraktační proces způsobem, který by tomu odpovídal. Nabídka jmenovitě určených rozhodců byla tolika standardní ofertou. Nelze ani přehlížet, že uzavírání rozhodčích smluv „formulářovým způsobem“ není neobvyklé či nestandardní. Pro zakotvení rozhodčího řízení je to naopak z praktických důvodů užívaný prvek, který zákon ani v kontextu smluv, v nichž na jedné ze smluvních stran vystupuje spotřebitel, nijak výslovně nelimituje, pakliže je jinak zachována vyšší míra ochrany slabší strany. Opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv ekonomickou závislost rozhodce na oprávněné nedokládá – může ze své podstaty, t. j. kdyby byla skutečně dána, představovat tolika dovolatelný

indikátor (snad možného) předpokladu vyloučení rozhodce podle § 8 z. r. ř.; sama o sobě však namítaná „opakovanost“ bez dalšího neznamená, že by rozhodce nemohl – není-li zároveň tvrzen žádný jeho osobní vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům – věc projednat a rozhodnout. Jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá – a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za „nemravnou“, natož za bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, eventuálně i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován.

22. V projednávané věci povinná napadá samotný adhezní způsob uzavírání rozhodčí smlouvy a tvrdí, že jednou ze stran rozhodčí smlouvy je opakovaně jako možný rozhodce navrhován rozhodce JUDr. Jiří Kolařík a že nemohla zasáhnout do seznamu rozhodců, aniž tvrdí zvláštní mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely. Zde odvolací soud odkazuje na výše uvedené a rovněž na výše citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 20 Cdo 4022/2017.
23. Pokud žalovaná v odvolání poukazovala na to, že rozhodčí smlouva je tak zvaného adhezního charakteru, a že je tedy zapotřebí zkoumat, zda je platná smlouva o úvěru, neboť z ní je odvozena i platnost rozhodčí smlouvy, v tomto směru odkazuje odvolací soud na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, dle kterého je exekuční řízení ovládáno zásadou, podle níž exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení. Rozhodčí nález nemůže být přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti. Exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoli pro autoritativní nalézání práva. Stejně tak není řízení přezkumným. Proto ani v případě rozhodčích nálezů nepřislouží exekučnímu soudu přezkoumávat, zda smlouva o spotřebitelském úvěru, respektive rozhodčí smlouva neobsahuje ujednání, které by způsobilo významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Pokud povinná odkazuje na nález ústavního soudu České republiky ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. US 4084/2012, zde se jednalo o rozhodování ve věcech, kdy byla rozhodčí doložka součástí smlouvy o úvěru, nikoliv na samostatné listině jako v projednávané věci, a navíc se jednalo o zajištění úvěru pomocí bíanco směnky bez uvedení výše částky, což je případ naprosto odlišný od projednávaného. V této souvislosti odkazuje odvolací soud na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, podle kterého nevztahuje-li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku, týkající se sporu z této smlouvy, nemá neplatnost vliv na platnost rozhodčí doložky. Z toho vyplývá, že rozhodčí smlouva je smlouvou samostatnou a samostatně je tak posuzována i její platnost.
24. Odvolací soud považuje za správné, aby i při zohlednění ochrany spotřebitele bylo do smluvní volnosti a právní jistoty smluvních stran zasahováno v co nejmenší míře. V projednávané věci smlouvu o úvěru, jakož i rozhodčí smlouvu uzavřela povinná dobrovolně, vážně, bez nátlaku, tedy svobodně. Vlastnoručním podpisem stvrdila, že byla ze strany věřitele (oprávněného) poučena o povaze rozhodčího řízení a o právních následcích uzavření rozhodčí smlouvy a že na základě předchozího poučení věřitelem zvolili a individuálně sjednali, že vzniklé spory budou projednávány v rozhodčím řízení, a nikoliv v řízení před obecnými soudy. Bylo věcí rozhodnutí povinné, zda na podmínky ve smlouvě o úvěru a podmínky samostatné rozhodčí smlouvy přistoupí. Povinná měla navíc možnost brojit proti vydanému rozhodčímu nálezu ve smyslu ustanovení § 27 a § 31 zákona o rozhodčím řízení, když jí byl doručen do vlastních rukou a byla s ním seznámena. K ničemu takovému však nepřistoupila. Odvolací soud proto shodně se soudem prvního stupně považuje rozhodčí smlouvu za platně uzavřenou. Okolnosti uzavření smlouvy o úvěru a rozhodčí smlouvy nevybočují z běžné praxe poskytování obdobných úvěrů a půjček nebankovními subjekty.

25. Vzhledem k výše uvedenému dospěl i odvolací soud k závěru, že exekuční titul – rozhodčí nález byl vydán orgánem (rozhodcem JUDr. Jiřím Kolaříkem), který k tomu měl pravomoc. Proto uvedenou rozhodčí smlouvu považuje odvolací soud za platně sjednanou. Jedná se o rozhodčí smlouvu, sjednanou na samostatné listině (nikoliv jako součást smlouvy o úvěru) a uzavřenou v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 z. r. ř., ve znění účinném do 30. 11. 2016 (vzhledem k datu uzavření rozhodčí smlouvy dne 25. 7. 2013). Soud prvního stupně proto postupoval správně, pokud návrh povinné na zastavení exekuce zamítl.
26. Pokud jde o návrh povinné na odklad exekuce, odvolací soud se zcela ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že nejsou dány podmínky pro vyhovění návrhu ve smyslu ustanovení § 266 odst. 1 o. s. ř., když zde není důvod pro zastavení exekuce a povinná navrhovala odklad exekuce do doby rozhodnutí o jejím návrhu na zastavení exekuce.
27. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
28. O nákladech účastníků soud v této fázi řízení nerozhodoval, neboť o nákladech za tuto část exekuce přísluší rozhodnout soudnímu exekutorovi v příkazu k úhradě nákladů exekuce (§ 88 odst. 1 ex. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Dovolání je přípustné, pokud dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 26. března 2018

Mgr. Petra Kubáčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ladislava Vlčková